

ಭಾವುಕ ನೆಲೆಯ ಜನಪ್ರಿಯ ಗ್ರಹಿಕೆ

ಹಳ್ಳಿಗಳು ವೃದ್ಧಾಶ್ರಮಗಳಾಗುತ್ತಿರುವ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ಕರುಣಾಜನಕವಾಗಿ ಬಿಂಬಿಸುವ ಕಿರುಚಿತ್ರವಿದು.

■ ಗೌರಿ

ಹೆಸರು: ವಡ್ಡಾರಾಧಕ (ಕನ್ನಡ)
ನಿರ್ದೇಶನ: ಅನೀಶ್ ಎಸ್ ಶರ್ಮ
ತಾರಾಗಣ: ಜಿ.ಆರ್. ಸತ್ಯನಾರಾಯಣರಾವ್, ಗಂಗಾಭವಾನಿ ಜಿ.ಆರ್. ಸದಾನಂದ ಶರ್ಮ ಬಿ., ಅನೀಶ್ ಶರ್ಮ ಎಸ್.
ಸಂಗೀತ ಮತ್ತು ಧ್ವನಿ: ಚೇತನ್ ಕುಮಾರ್
ಛಾಯಾಗ್ರಹಣ: ತನ್ವಿಕಾ ಗೌಡ

ಮಲೆನಾಡಿನ ವೃದ್ಧಾಶ್ರಮಗಳಾಗಿವೆ. ಅಲ್ಲಿನ ತರುಣಪೀಳಿಗೆಯವರಲ್ಲ ನಗರ ಸೇರಿದ್ದಾರೆ. ವೃದ್ಧರಷ್ಟೇ ಉಳಿದುಕೊಂಡಿದ್ದಾರೆ. ಈ ವಾಕ್ಯವನ್ನು ಹಲವು ಬಗೆಗಳಲ್ಲಿ ನಾವು ಕೇಳುತ್ತಲೇ ಇರುತ್ತೇವೆ. ಇದೇ ವಾಕ್ಯವನ್ನು ಇನ್ನೊಂದು ಬಗೆಯಲ್ಲಿ, ಕೊಂಚ ಕರುಣಾಜನಕವಾಗಿ ಹೇಳುವ ಕಿರುಚಿತ್ರ 'ವಡ್ಡಾರಾಧಕ'. ತಮ್ಮ ಪ್ರಯತ್ನದಲ್ಲಿ ನಿರ್ದೇಶಕರು ತಕ್ಕಮಟ್ಟಿಗೆ ಯಶಸ್ವಿಯೂ ಆಗಿದ್ದಾರೆ.

ಪಿಯುಸಿ ಹುಡುಗನೊಬ್ಬ ಬಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದಾನೆ. ಸೀಟಿಗೆ ಒರಗಿಕೊಂಡೇ ಅವನು ತನ್ನ ಪ್ರವರ ಶುರುಮಾಡುತ್ತಾನೆ. ಅಂದು ಪಿಯುಸಿ ಪರೀಕ್ಷೆ ರಿಸಲ್ಟು. ಮನೆಯವರು ಅವನಿಗೆ ಬೈದು, ಒತ್ತಾಯ ಮಾಡಿ ರಿಸಲ್ಟು ನೋಡಿಕೊಂಡು ಬಾ ಎಂದು ಕಳಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಆದರೆ ಬರುವಾಗ ಅವನಿಗೆ ಸೀತಾರಾಮಜ್ಜ ಸಿಕ್ಕಿ ಎರಡು ಬ್ಯಾಟರಿ ಸೆಲ್ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಬಾ ಎಂದು ಹೇಳಿದ್ದಾನೆ. ಗಿರಿಜಕ್ಕ ಸಿಕ್ಕಿ ಎರಡು ಕೇಜಿ ಕಡಲೆಬೇಳೆ ತರೋದಿಕ್ಕೆ ಹೇಳಿದ್ದಾಳೆ. ಹಾಗೆಯೇ ನೀಲಕಂಠ ಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳಿಗೆ ಬೆಂಗಳೂರಿಗೆ ಟಿಕೆಟ್ ಬುಕ್ ಮಾಡುವ ಜವಾಬ್ದಾರಿಯೂ ಅವನ ಮೇಲೆಯೇ ಬಿದ್ದಿದೆ. ಫೇಲಾಗುವುದಕ್ಕೇ ಅಂತಲೇ ಪರೀಕ್ಷೆ ಬರೆದಿರುವ ಅವನಿಗೆ ರಿಸಲ್ಟು ನೋಡುವುದರಲ್ಲಿ ಯಾವ ಆಸಕ್ತಿಯೂ ಇಲ್ಲ. ಅದಕ್ಕಿಂತ ಊರಿನ ವೃದ್ಧರು ಹೇಳಿದ ಕೆಲಸ ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಬರುವುದೇ ಹೆಚ್ಚು ಒಳ್ಳೆಯದು ಎಂಬುದು ಅವನ ಅಭಿಪ್ರಾಯ.

ಹೀಗೆ ಒಬ್ಬೊಬ್ಬರು ಹೇಳಿದ ಕೆಲಸವನ್ನು ಮಾಡುತ್ತ ಅವರ ಕಥೆಯನ್ನೂ ಹೇಳುತ್ತಲೇ ಹೋಗುತ್ತಾನೆ. ಆ ಹುಡುಗ ಈ ಕಥೆಯ ನಾಯಕನೂ ಹೌದು, ನಿರೂಪಕನೂ ಹೌದು. ಸೀತಾರಾಮಜ್ಜನ ರೇಡಿಯೊ ಪ್ರೀತಿ, ಗಿರಿಜಕ್ಕನ ಶ್ರಮ-ಸ್ವಾಭಿಮಾನದ ಬದುಕು, ಮಗನೊಂದಿಗೆ ಕೋರ್ಟಿನಲ್ಲಿ ವ್ಯಾಜ್ಯದಲ್ಲಿ ಹೋರಾಡಬೇಕಾದ ನೀಲಕಂಠಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳ ಧರ್ಮಸಂಕಟ, ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ಅವನು ತನ್ನದೇ ಮಾತಿನಲ್ಲಿ ಹೇಳುತ್ತ ಹೋಗುತ್ತಾನೆ. ಈ ಮೂವರ ಬದುಕಿನಲ್ಲಿಯೂ

ಇರುವ ಸಾಮಾನ್ಯ ಅಂಶ ಏನೆಂದರೆ, ಅವರೆಲ್ಲರೂ ತಮ್ಮ ಮಕ್ಕಳನ್ನು ಕಷ್ಟಪಟ್ಟು ಓದಿಸಿದವರು. ಹಾಗೆ ಓದಿದ ಮಕ್ಕಳು ಬೆಳೆದು ದೊಡ್ಡವರಾದಮೇಲೆ ಊರು ಬಿಟ್ಟು ನಗರ ಸೇರಿದ್ದಾರೆ. ಇವರು ಮಾತ್ರ ತಮ್ಮ ನೆಲಕ್ಕೆ, ತಮ್ಮ ಪೂರ್ವಜರು ಬದುಕಿದ್ದ ಊರಿಗೆ ಅಂಟಿಕೊಂಡು ಅಲ್ಲೇ ಇದ್ದಾರೆ, ವೃದ್ಧಾಪ್ಯದಲ್ಲಿಯೂ ಒಂಟೊಂಟಿಗಾಗಿ. ಊರಲ್ಲಿ ಪಿಯುಸಿ ಫೇಲಾಗಿ ಉಳಿದುಕೊಂಡಿರುವ ಒಬ್ಬನೇ ಹುಡುಗ ಅವರ ಅಗತ್ಯಗಳನ್ನು ಪೂರೈಸುತ್ತ ಇದ್ದಾನೆ. ಅವನೇ ಈ ಕಥೆಯ ನಿರೂಪಕ.

ವೃದ್ಧಾಶ್ರಮಗಳಾಗಿರುವ ಹಳ್ಳಿಗಳ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ಹೃದಯಮಿಡಿಯುವಂತೆ ಹೇಳುವುದು ನಿರ್ದೇಶಕರ ಉದ್ದೇಶ. ಹಾಗಾಗಿಯೇ ಇಲ್ಲಿನ ನಿರೂಪಕ ತನ್ನ ಸಹಜ ವಯಸ್ಸು, ಸ್ವಭಾವಗಳಿಗೆ ಮೀರಿದ ಹಾಗೆ ಮಾತಾಡುತ್ತ ಹಳ್ಳಿಯ ಕುರಿತು ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ಅನುಕಂಪನದ ಅಲೆಯನ್ನು ಎಬ್ಬಿಸುತ್ತಾನೆ. ಅವನ ಹೇಳುವಿಕೆಗೆ ಪೂರಕವಾಗಿ ದೃಶ್ಯಾವಳಿಗಳು ಸರಿಯುತ್ತಿರುತ್ತವೆ. ಇಲ್ಲಿ ನಿರ್ದೇಶಕರಿಗೆ 'ಹೇಳುವುದೇ' ಮುಖ್ಯವಾಗಿದೆಯೇ ಹೊರತು ಸಿನಿಮಾ ಮಾಧ್ಯಮಕ್ಕೆ ಇರುವ 'ಕಾಣಿಸುವ'

ಅನನ್ಯ ಸಾಧ್ಯತೆಗಳ ಕಡೆಗೆ ಲಕ್ಷ್ಯವಿಲ್ಲ. ಹಾಗಾಗಿಯೇ ನಿರೂಪಕನ ಧ್ವನಿಗೆ ಸ್ಟೆಪಲ್ ಎಫೆಕ್ಟ್ ಕೊಟ್ಟು ಮಾತಾಡಿಸುತ್ತಾರೆ. ಸಹಜಮಾತಿಗೆ ಮೀರಿದ ಗ್ರಂಥಸ್ಥ ಮಾತುಗಾರಿಕೆಯ ವೈಭವ ಎದ್ದುಕಾಣುತ್ತದೆ.

ಈ ಸಿನಿಮಾದ ಮೂಲ ಗ್ರಹಿಕೆಯಲ್ಲಿಯೇ ದೋಷವಿದೆ. ಅದು ಈ ಕಿರುಚಿತ್ರಕ್ಕೆ ಮಾತ್ರ ಸೀಮಿತವಾಗಿದ್ದಲ್ಲ. ಇಂದಿನ ಹಳ್ಳಿಗಳ ಕುರಿತು ಭಾವುಕವಾಗಿ ವಿಷಯ ಗ್ರಹಿಸುವ, ವಿವರಿಸುವ ಬಹುತೇಕ ಎಲ್ಲರೂ ಜೋತುಬೀಳುವ, ಹಳ್ಳಿಗಳ ಕುರಿತ 'ಜನಪ್ರಿಯ ದೃಷ್ಟಿಕೋನ'ದಲ್ಲಿಯೇ ಇರುವ ದೋಷ. ಅದು 'ಹಳ್ಳಿಗಳು ವೃದ್ಧಾಶ್ರಮಗಳಾಗುತ್ತಿವೆ' ಎಂಬುದರ ಏಕಮುಖ ಗ್ರಹಿಕೆಗೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದ್ದು. 'ಇಂದಿನ ಎಲ್ಲ ಯುವಪೀಳಿಗೆ ಹಳ್ಳಿಗಳನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ನಗರ ಸೇರುತ್ತಿವೆ' ಎಂದು ತುಂಬ ಗಟ್ಟಿಯಾಗಿ ಹೃದಯ ಕರಗುವ ಹಾಗೆ ಹೇಳುವ ಬಹುತೇಕರು, ಇದು ಹಳ್ಳಿಗಳಲ್ಲಿನ ಇಂದಿನ ವೃದ್ಧರ ಬಯಕೆಯ ಫಲ. ಅವರೇ ತಮ್ಮ ಮಕ್ಕಳು ಕಲಿತು ಒಳ್ಳೆಯ ಸಂಬಳ ತರಲಿ, ಪಟ್ಟಣ ಸೇರಲಿ ಎಂದು ಬಯಸಿ, ಅದನ್ನೇ ಮಕ್ಕಳ ಮನಸ್ಸಲ್ಲಿ ತುಂಬಿ ಬೆಳೆಸಿದ್ದರಿಂದಲೇ ಇಂದು ಹಳ್ಳಿಗಳು ತಾರುಣ್ಯಹೀನವಾಗುತ್ತಿರುವುದು. ಇಂದಿಗೂ ಬಹುತೇಕ ವೃದ್ಧರಿಗೆ ತಮ್ಮ ಮಕ್ಕಳು ನಗರಗಳಲ್ಲಿ ಇರುವುದಕ್ಕೆ ದುಃಖವಿಲ್ಲ; ಬದಲಿಗೆ ಹೆಮ್ಮೆಯಿದೆ. ನೆಮ್ಮದಿಯಿದೆ. ಇದಕ್ಕೆ ಇರುವ ಕಾರಣಗಳೂ ಸಾಕಷ್ಟಿರಬಹುದು. ಆದರೆ ಖಂಡಿತ ಇದು ಏಕಮುಖವಲ್ಲ.

ಹಾಗಾಗಿ 'ವಡ್ಡಾರಾಧಕ' ದಂಥ ಪ್ರಯತ್ನಗಳು ಸಮಸ್ಯೆಯಿಂದ ತಪ್ಪಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ನಾವು ರೂಪಿಸಿಕೊಳ್ಳುವ ಬಳಸುವುದಿಗಿಂತ ಹೊರತು ಸಮಸ್ಯೆಗೆ ಮುಖಾಮುಖಿಯಾಗುವ ದಿಟ್ಟಿದಾರಿಗಳಲ್ಲ.

ಈ ಕಿರುಚಿತ್ರ ವೀಕ್ಷಣೆಗೆ bit.ly/2MOIApQ ಕೊಂಡಿ/ಕ್ಯೂಆರ್ ಕೋಡ್ ಸ್ಕ್ಯಾನ್ ಮಾಡಿ.